

ELOGIU LUI DAVID DEIDA

„Cărțile lui David Deida revelează o profunzime a dragostei față de condiția umană și o înțelegere a spiritualității intrinseci rar întâlnite, nici măcar în trecut. Îmi este greu să găsesc cuvinte prin care să-mi exprim aprecierea și admirația pentru darul său unic.”

— Jenny Wade, PH.D, autoarea cărții *Sexul Transcendent: Când actul sexual ridică vălul*

„Simt că David Deida a atins un nou nivel al geniului poetic prin scrierile sale, iar modul în care înțelege psihologia feminină mă uimește.”

— Miranda Shaw, PH.D, autoarea cărții *Illuminarea Pasională: Femei în Budismul Tantric*

„Deschiderea, iubirea! Ce limbaj viu găsește David Deida pentru a vorbi despre ceea ce era considerat tabu!”

— Coleman Barks, autorul cărții *The Essential Rumi*

„David Deida este o nestemată în coroana celor dispuși să trăiască Adevărul aflat dincolo de încercarea de a plonja în Absolut. Dacă vrei să știi cât de profund ne putem deschide față de Dumnezeu și cât de dramatic se poate reflecta acest lucru în viața noastră cotidiană, atunci David Deida este ghidul tău în locuri în care alții se tem să pășească.”

— Vartman, autorul cărții *Calea anevoioasă spre fericire*

„Spune exact ce gândește și nu tolerează nicio slăbiciune... perspectiva lui asupra relației dintre un bărbat și o femeie poate doar să stimuleze o înțelegere mai activă a acestei dinamici mai complicate decât o galaxie de clone ale lui Marte și Venus.”

— Napra Review

„David Deida are cu siguranță cel mai direct limbaj din spiritualitatea contemporană. Sarcina lui nu este ușoară: să predea și să trăiască sexualitatea integrată, relațiile și transcendența. E nevoie de un curaj imens, înțelepciune și, mai presus de orice, de iubire neînfricăată. La David, toate acestea sunt conținute într-o învățătură radicală. Deida face lumină cu eleganță și cuprinde în lucrarea lui prospețimea sexului, polaritatea relației bărbat/femeie și adevărata dorință a inimii de a transcende totul. Prin comuniunea aspectelor duale în cadrul jocului amoros, recunoaștem realizarea Iubirii/Unității inerente în esența noastră. Deida este acest poet adevărat al iubirii, care ne ajută să fim autentici, să ne dezlănțuim, să ne deschidem și să fim cu adevărat eliberați.”

— Vijaz Rana, *The Watkins Review*

„Explorez subiectul sexualității sacre de mai bine de zece ani și consider perspectiva lui David Deida radicală, profundă și foarte eficientă. În învățăturile lui David, sexul devine o aventură a deschiderii către iubire, ca iubire. Intuițiile lui pătrunzătoare asupra diferențelor dintre spiritualitatea masculină și cea feminină sunt unice și de neegalat, din câte știu eu. Înțelepciunea lui m-a impresionat profund și recomand această lucrare oricui dorește să își transforme sexualitatea și viața.”

— Cynthia Connor, producător/regizor al filmelor *Sexul Sacru* și *Secretele sexului sacru*

„David Deida este un învățător înzestrat cu o înțelepciune și o capacitate intelectuală ieșite din comun. Vorbește și scrie cu grăitoare limpezime... [Cărțile lui constituie] o contribuție imensă în explorarea spiritualității masculine și feminine.”

— Craig Schindler, J.D, PH.D, autorul cărții *The Great Turning*
President: Project Victory

„David Deida coboară spiritualitatea din nori și o aduce înapoi în corpurile noastre, unde își are locul. Abordează subiectul fără mânuși și cizelează aspectele sensibile ale spiritualității noastre, o abordare potrivită tendințelor spirituale actuale New Age, dar și celor conservatoare. David Deida ne ajută să fim autentici într-o lume în care realitatea devine un bun din ce în ce mai rar.”

— Mariana Caplan, autoarea cărții *Halfway Up the Mountain: The Error of Premature Claims to Enlightenment*

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE de Gabriel Cousens, M.D.	11
PREFAȚĂ	13
1. Tărâmul roșu	15
2. Noaptea sălbatică	27
3. Degetarul	57
4. Adevărul gol-goluț	67
5. Dincolo de limitări	79
6. Mereu sunt două!	89
7. Rana iubirii	103
8. A aparține cuiva	121
9. Doi porumbei albi	127
10. Renunțarea	135
11. O zi cu valuri mari	151
12. Câini și pisici	163
13. Povara fericirii	175
DESPRE AUTOR	185
CĂRȚI ȘI MATERIALE AUDIO SEMNATE DAVID DEIDA	191

CUVÂNT ÎNAINTE

Nopti Sălbaticе, de David Deida, ne oferă o provocare spirituală. Această carte ne somează să ne deschidem plenar în fața Iubirii Divine, în fiecare moment, față de toate ființele și toate lucrurile. Propunerea incitantă a acestei cărți este următoarea:

Suntem dispuși să fim prezenți, la modul extatic, înflăcărat, în toate acțiunile noastre zilnice? Suntem dispuși să ne păstrăm inimile deschise, pentru a fi devorate de „Mama care râde”? Suntem dispuși să alegem să facem dragoste neîncetat cu Cel Divin?

În *Nopti Sălbaticе*, David folosește cu iscusință preocuparea societății actuale pentru sexualitate, transformând-o într-un mijloc pentru a ne inspira, „pentru a fi copleșiți de extaz, deschiși dincolo de orice limită, iubiți la modul absolut, abandonăți pe deplin infinității”. David interpretează într-o manieră vioaie, puternică și iscusită mesajul învățătorului său, atingând un nivel minunat de claritate spirituală. Cu delicatețe, David ne ghidează pe tărâmul unde „actul amoros înseamnă mai mult decât sex, devenind pulsul lui Dumnezeu”.

La fel ca în cazul cabaliștilor medievali și al poeziei sufite a lui Kabir și Hafiz, în care sexul este o metaforă

pentru deschiderea față de Dansul Divin, această carte ne dezvăluie experiența tradiției shivaismului din Cașmir sau Adevărul Tantric. Suntem purtați mult dincolo de organele noastre genitale, în starea lipsită de frică a vulnerabilității, unde suntem penetrați de Dumnezeu în fiecare moment. Suntem conduși dincolo de iluzia evoluției personale și de tehnicile tantrice, în starea autentică de abandon fără limite a Adevărului Absolut, în orice moment.

Nopti Sălbaticice este o lucrare de o eficiență radicală, ce poate provoca o transformare profundă a conștiinței, într-un mod vecin cu Eliberarea. Dincolo de frica de a muri și frica de a trăi, începem să ne reglăm pulsul după fluxul efervescent, dual și non-dual în același timp, clipă de clipă. Ne deschidem în fața Vieții și Iubirii cu fiecare respirație. Aceasta creează în minte rezonanța prin care ne dizolvăm în deschiderea infinită a Adevărului Absolut, pur, de nestăvilit. Răspunsul față de provocarea lui David este: da, putem fi prezenți pe deplin, cu inimile disponibile, deschiși neîncetat pentru a fuziona cu Cel Atotputernic. Pentru cei ce sunt pregătiți, această carte ne proiectează în ultimul salt al încrederii, dincolo de frontiera minții, în Acel Ceva vibrant, tăcut, unde toate iluziile sunt smulse din ființa noastră, în timp ce dansăm goi cu Dumnezeu.

GABRIEL COUSENS, M.D.,

Autorul cărții *Nutriție Spirituală și Regimul Rainbow*

PREFAȚĂ

Sunt întrebant deseori dacă *Noapți Sălbatic*e se bazează pe întâmplări reale sau este ficțiune. Îmi place să răspund că este puțin din fiecare. Unele întâmplări descrise surprind anumite schimbări ce au avut loc în viața mea. Altele sunt întâmplări fictive, create pentru a-mi reflecta propriile frici, fantezii și dorințe. Niciunul dintre personaje sau dialoguri nu este real, în sensul că nu descriu cu acuratețe nicio persoană, în viață sau decedată, sau nicio conversație trecută sau prezentă. Și, cu siguranță, nu intenționez ca această poveste să constituie o recomandare de instrucțiuni „spirituale” adresată altora. Cât privește respectarea tradițiilor înțelepciunii spirituale autentice, dați-mi voie să afirm cu fermitate că *Noapți Sălbatic*e nu încearcă în niciun fel să reprezinte vreun îndrumător spiritual în viață sau vreo tradiție spirituală. Există învățători minunate și învățatori pe care-i pot doar menționa, și dacă am expus pe cineva luminii lor extraordinare, atunci înseamnă că mi-am îndeplinit misiunea.

Sper ca Domnul să mă ierte pentru că îngroș rândurile consumerismului spiritual și, de asemenea, pentru ereziile și părerile greșite pe care mi le-am asumat, intenționat sau nu, în *Noapți Sălbatic*e.

DAVID DEIDA

1 TĂRÂMUL ROȘU

„Bună, prietene”, a spus Mykonos după ce bătuse la ușa mea, iar eu i-am deschis.

Stătea în fața colibei mele, cu un rânjel până la urechi, îmbrăcat în pantaloni scurți și maiou.

„Bună”, i-am zis, primindu-l pe Mykonos în mica mea casă. „Intră.”

Casa cu o singură cameră, ridicată pe malul mării, nu avea mobilă. Mykonos a intrat în cameră, s-a uitat în jur și s-a așezat pe podeaua de lemn.

„Nu mă așteptam să te văd, Mykonos.”

„Ei bine, m-am gândit să trec pe aici. E în regulă?”

„Sigur că da. Numai că sunt surprins că ești aici.”

Îl mai văzusem pe Mykonos de două ori până acum. Prima dată a fost cu câțiva ani în urmă, după ce fusese izgonit de îndrumătorul său spiritual și evitat de colegii lui, pe care, chipurile, îi amenințase că-i bate cu o bâtă de baseball.

După care, cu o săptămână înainte să apară la ușa mea, m-am întâlnit cu Mykonos pe plajă. Am stat împreună și am vorbit despre Dumnezeu, pe care Mykonos îl numea „Preaînaltul”. Ne-am uitat la femeile care treceau pe lângă

noi, iar Mykonos îmi explica în detaliu despre capacitatea spirituală a organelor genitale femeiești, lucru care m-a uimit.

Când i-am spus în glumă că pare obsedat de femei, mi-a răspuns: „Ce altceva contează în afară de sex și de moarte?” Nu multe, am recunoscut, iar Mykonos a dat ușor din cap, privindu-mă adânc în ochi.

Pentru un moment, totul s-a oprit – niciun sunet, nicio mișcare, până și respirația mi s-a oprit – după care Mykonos s-a ridicat și a plecat. De pe plajă, i-am arătat coliba mea, dar nu mă așteptam să și apară acolo.

„Ai vreuna rece?”, a întrebat Mykonos uitându-se la frigiderul meu.

Mi-am dat seama că voia o bere. Dar nu aveam niciuna. Nu beam. Viața mea era foarte strictă. Făceam zilnic exerciții spirituale timp de trei până la cinci ore în umila mea casă și eram un vegetarian convins.

„Nu am bere”, i-am spus. Mykonos a făcut puțină conversație, după care a plecat. Mi-a părut rău că nu am avut bere să-i ofer. Știam că avea multe să-mi spună.

Mykonos era pe atât de urât pe cât era de dur. Auzisem că crescuse pe străzi, jucând hockey, box și intrând în bucluc până peste cap. Era, de asemenea, un veteran decorat al războiului din Vietnam. După ce s-a vindecat de niște răni de război aproape fatale, Mykonos, încă un bărbat tânăr, s-a retras din lume și s-a dedicat evoluției spirituale. A petrecut douăzeci de ani studiind, la picioarele maestrului său spiritual, până când a fost dat afară, sfârșind în același oraș de coastă în care locuiam eu.

Știam că vorbea dintr-o imensă bogăție de cunoaștere spirituală – dar nu știam că urma să pătrundă în viața mea cu vârful și să-mi schimbe pentru totdeauna.

Următoarea dată când Mykonos a apărut la ușa mea, eram pregătit. Un bax de șase beri aștepta în frigider. Mykonos a intrat și s-a așezat pe podea. Părea în vervă.

„Ai ceva rece, prietene?” a întrebat.

M-am dus la frigider, zâmbind pe furis, și-am luat două cutii. Una pentru mine, una pentru el. I-am dat lui Mykonos o bere și m-am așezat în fața lui. A desfăcut capacul și a ridicat berea.

„Pentru Cel Preaînalt”, a toastat el.

„Pentru Cel Preaînalt”, am răspuns.

Am luat amândoi o înghițitură. Nu-mi venea să cred. Beam bere. În eforturile mele spirituale să trăiesc o viață sănătoasă, vedeam alcoolul ca pe o otravă. Dar trebuia să am încredere în Mykonos. Dacă el voia să bea bere cu mine, atunci trebuia să existe un motiv. Eram dispus să-l urmez și să descopăr.

A scos un pachet de țigări și și-a aprins una. Am înghițit în sec. Țigări? Fusesem pur atât de mult timp. Nu mâncasem carne și nici măcar nu băusem ceai timp de cincisprezece ani. Nu voiam să arunc la gunoi strădania mea de ani de zile pentru a mă purifica, de dragul câtorva ore de sporovăială cu un tip care părea un amestec între un ucigaș și un lucrător la o spălătorie auto. Mykonos nu era un bărbat înalt, dar era bine să nu-l enervezi. Între genunchi și pantalonii scurți, coapsele îi erau brăzdate de cicatricile unor răni de șrapnel. Avea o anumită privire în ochi, ca și cum ar cunoaște moartea – din ambele părți.

De cum și-a aprins țigara, am fost sigur că Mykonos îmi simțea teama și împotrivirea. A pus pachetul la-ndemână și a făcut semn cu capul că pot să mă servesc. Nu am făcut-o.

Mykonos a tras îndelung din țigară, după care a expirat foarte încet. Fumul a umplut camera casei mele, proaspăt aerisite. A mai luat o înghițitură din cutia lui de bere.

„Ah, daa”, a oftat Mykonos. „Doamna e peste tot în jurul nostru.” A făcut un gest cuprinzător cu mâna ca și cum ar indica plaja, sau poate întreaga lume din afara casei mele. „E frumoasă, nu-i așa? Și cu toate astea te-ar ucide într-o secundă. Te-ar mânca de viu. Ce cățea. Ce cățea frumoasă. Ai idee la ce mă refer?”

Surprins de limbajul lui vulgar, am dat din cap, sperând că o să-mi spună mai mult.

Am continuat să ne bem berea în tăcere. Am așteptat. Apoi Mykonos a început să vorbească despre lucruri aleatorii: cărți, sport, șmecherii pentru a face bani. Simțeam că mă testează. Să vadă dacă înghit momeala. Să descopere dacă eram pregătit să primesc ce avea de oferit sau dacă mă mulțumeam cu pălăvrăgeală sau o discuție banală.

Între timp, începeam să simt efectele alcoolului. Băusem deja trei beri. Cum fusesem abstinent mult timp, începusem să mă învârtesc puțin. Pierdeam șirul conversației.

„Respir-o, prietene. Încorporează-o. Respir-o până aici”, a spus Mykonos, apucându-și ferm penisul, ceea ce m-a speriat. „De ce să te separe de ea? Hm? De ce să nu-i dai ce-și dorește? Ea te vrea. O să te prindă într-un fel sau altul. O să te înfulece după ce mori. Și atunci? Dincolo? Te așteaptă și acolo, să știi. Nu poți scăpa de ea, prietene.”

Mykonos a tras din nou prelung din țigară. Eram fără cuvinte. Mă clătinam.

„Nimic din așa-zisa ta practică spirituală nu te poate salva de ea”, a continuat Mykonos. „Nu poți scăpa. Poți doar să iubești. Poți trăi în frică sau poți dansa cu ea. Și când o

iubești fără rețineră, când o vezi așa cum este, din nou și din nou, ea moare în extaz. Știi? Doar extaz. Dar dacă n-o poți convinge să-și desfacă picioarele, dacă nu vei bea măcar o bere, dacă ești prea încordat ca s-o respiri în pântec, atunci o să râdă de tine. Vorbim despre o mare doamnă. O foarte mare doamnă. Planurile tale nu înseamnă nimic pentru ea.”

În timp ce vorbea, mă simțeam amețit și stomacul mi se încorda. Cuvintele lui erau grosolane, dar avea dreptate. Echivalasem practica spirituală cu nimicirea dorințelor, negarea lor, înăbușirea lor. Puteam sta singur într-o cameră să meditez cu orele, dar nu aș fi dansat cu aceea pe care Mykonos o numea „doamna”. Mă temeam de viață. Mă temeam de moarte. Mă temeam până și să beau o bere și să-mi pierd puritatea.

Îmi doream refugiu, nu haos. Îmi doream pace, nu pasiune. Eram captiv în cămăruța mea de sfințenie, în singurătatea și imuabilitatea mea meditativă. Aceasta nu era libertate adevărată. Nu era nici iubire. Așa cum îmi arătase Mykonos, nu penetram lumea cu iubirea mea și nu o deschideam pe „ea” în extaz. Mai degrabă, dădeam înapoi. Eram obsedat de mine însumi.

Poate că berea mă relaxase sau poate era momentul potrivit, dar pe măsură ce Mykonos vorbea, vedeam limpede întreaga mea strategie de viață. Crezusem că dacă îmi voi îngriji corpul și-mi voi păstra mintea limpede, totul va fi bine. Dar între timp, muream oricum. „Doamna” mă devora. Întreaga lume era o femeie imensă, haotică, care mă înspăimânta, așa că am încercat să caut siguranță și refugiu în interiorizarea mea spirituală și în puritate.

„Ce este un vagin, până la urmă?” s-a întrebat Mykonos deodată. „Un lotus al încântării sau o tăietură urâtă,

lipicioasă? De ce vrei atât de mult să intri în el? Ți place s-o vezi în pat, îngrijită, dar o vrei la fel de mult când e pe closet, cu rahatul ieșindu-i din fund? Hm? Corpul este ceea ce este. De obicei, îți place să-l ascunzi sub lenjerie. Ții ușa de la baie închisă. Organe genitale!”, a râs Mykonos. „Pot fi frumoase sau dezgustătoare. Nu e mare lucru, oricum ar fi. Iubirea nu are nimic de-a face cu toate astea. Și crede-mă, doamnei celei mari nu-i pasă de organele tale genitale, oricum ar fi. Dacă e să o iubești pe doamna cea mare, o să ai nevoie de mult mai mult decât de penisul tău. Și la fel e valabil și când e vorba de femeia ta.”

M-am gândit la Gia care mergea la facultate și nu va putea să fie cu mine pe plajă timp de câteva luni.

Mykonos a zâmbit și și-a aprins o altă țigară. După care mi-a oferit pachetul. De data asta am luat o țigară, am pus-o între buze, am aprins bricheta și am inhalat. Asprimea fumului m-a luat pe nepregătite, dar am reușit să-mi potolesc tusea. Am luat o gură de bere, un fum de țigară și am încercat să mă relaxez în contextul dat.

Când ne-am terminat ultima bere, am mers la magazinul din colț să mai luăm. După care am mers la plajă. Am stat pe nisip, bând și vorbind.

Mykonos și-a înclinat capul în direcția unei turiste blonde, superbe, care trecea prin fața noastră în bikini. Am văzut pielea fină, bronzată, talia subțire și șoldurile pline. Am văzut sânii fermi și sfârcurile ițindu-se prin țesătura sutienului. Am văzut picioarele ei fenomenale. Simțeam că Mykonos mă privea.

„Știi ce e ea?”, m-a întrebat Mykonos zâmbind. „Ani de ceartă, copiii răzgâiați, ipoteci și mirosuri urâte. Vezi asta în

fiecare zi, zi după zi, și pur și simplu vrei s-o iei la goană. Înțelegeți ce spun?”

Înțelegeam ce spune, dar n-am spus nimic. Mă gândeam că vorbea puțin cam tare.

În acel moment, am văzut o altă femeie mergând pe plajă. Avea aproximativ treizeci și cinci de ani, îmbrăcată în blugi și tricou. Era o prietenă pe care, din întâmplare, și eu și Mykonos o cunoșteam. Era un om bun – deși, după gustul meu, nu era foarte atrăgătoare. Cu siguranță, nu aș fi considerat-o senzuală. A venit la noi și ne-a salutat.

„Bună, mamă!”, a răspuns Mykonos aprins. Am presupus că Mykonos căpătase acest tic verbal de când fusese în India, unde, în semn de iubire și respect, femeilor li se spune „mamă”, fiind considerate aspecte vii ale Mamei celei Mari, Zeița Universului.

„Arăți foarte fericită astăzi, mamă!”, a spus Mykonos.

„Sunt bine”, a spus femeia ridicând din umeri.

„Arăți foarte bine. Foarte radioasă. Ai vrea să bei o bere și să împarți strălucirea inimii tale cu noi, mamă?”, a întrebat-o Mykonos.

„Sigur”, a spus ea, deja mai fericită. Și, cu siguranță, mai atrăgătoare. Am realizat că purtarea lui Mykonos, pe cât de scandaloasă părea, dezvelea limitele pe care le pusesem iubirii. Când o femeie mă fascina, cuvintele lui mă decepționau. Când o femeie îmi era indiferentă, cuvintele lui îi descopereau frumusețea. Oricum, eram prizonierul capriciilor dorinței mele, iar cuvintele lui Mykonos, vulgare cum erau, arătau posibilitatea de a mă deschide într-un mod pe care nu îl îngăduisem niciodată – să ofer iubire fără reținere și teamă.

„Ați fost vreunul dintre voi cu adevărat regulat? Adică, cu adevărat regulat”, ne-a întrebat Mykonos.

Înainte să apucăm să răspundem, și-a răspuns singur la întrebare. S-a uitat la noi, și-a tras buzele pentru a-și dezveli dinții din față, a clătinat din cap și a spus: „Nu prea cred.”

Stătea în tăcere, privind lung oceanul. Simțeam că trebuie să spun ceva.

„Mykonos, ce înseamnă să fii cu adevărat regulat?”, am întrebat.

A stat câteva minute fără să răspundă, fumându-și țigara, uitându-se la apă, ca și cum și-ar fi adus aminte un alt timp și un alt loc. În cele din urmă, s-a uitat la prietena noastră și a zâmbit.

„Mama știe ce înseamnă regulat. Nu-i așa, mamă? Hm?”

A zâmbit, puțin timidă, ezitând puțin să recunoască, dar cu siguranță ca și cum știa exact la ce se referea Mykonos. El a continuat.

„Știi ce înseamnă să-l primești pe Cel Preaînalt atât de adânc în tine încât să nu-ți mai rămână altceva de făcut decât să te abandonezi cu totul lui Dumnezeu, nu-i așa? Poate n-ai făcut-o niciodată. Dar știi cum ar fi. Poți să simți. Știi că vrei. Vrei să fii pătrunsă de Dumnezeu, nu-i așa? Știi ce spun, nu-i așa, mamă?”

Acum zâmbea, radiind, clătinând din cap. Mykonos a continuat.

„Sigur că știi, mamă. Știi cum e, pentru că tu ești iubire. Inima ta este iubire. Minte ta este iubire. Vaginul tău este iubire.”

În timp ce vorbea, Mykonos s-a uitat la inima ei, capul ei și între picioarele ei. Expresia pe fața lui era una de venerație ostentativă, dar fără cea mai mica urmă de prefăcătorie. Nu-mi venea să cred că Mykonos se uita între picioarele ei

astfel, inocent și plin de virtute și iubire. Între timp, ea părea să-i soarbă cuvintele, scaldându-se în adorația lui pentru ea.

„Bietul nostru prieten”, a spus Mykonos, arătând spre mine. „Îi este frică să reguleze. Îi este frică să danseze cu marea doamnă, mamă. El vrea să stea la distanță și să privească, asemeni unui om de știință. Îi este frică să iasă din cameră, să-și piardă puritatea și liniștea pe care a muncit din greu să le obțină. Îi e frică să nu-și piardă prețioasa imuabilitate. Se teme de sălbăticia femeii. Totul trebuie să fie perfect curat pentru el. Vrea vaginul, dar nu vrea să se murdărească. Vrea sânul, dar nu vrea colții. O, este un bărbat bun, desigur. Uită-te la lumina din ochii lui.”

Mykonos și-a pus brațul în jurul umerilor ei și s-a dat pe spate, astfel încât amândoi să se poată uita la mine.

„Lumina i-a ghidat întreaga viață. S-ar putea ca acest băiat să reușească. Dar nu până când nu va învăța să o îmbrățișeze pe doamnă, mamă.”

Apoi, aerul din jurul nostru s-a schimbat. O încântare profundă ne-a cuprins, coborând în corpurile noastre ca iubire densă, umplându-ne, impregnându-ne pe noi și spațiul dintre noi cu o presiune binecuvântată. Mykonos a continuat să vorbească, fața lui aspră strălucind de beatitudine. A început să i se adreseze prietenei noastre ca și cum ar fi fost marea doamnă. A început să-i vorbească ca și cum ar fi fost Zeița.

„Băiatul nostru nu va cunoaște iubirea absolută, libertatea absolută, până când nu va ști să te pătrundă și să fie pătruns de tine, astfel încât doar Cel Preaînalt să strălucească în locul lui. Și când spun asta nu mă refer la penisul lui în tine, știi? Mă refer la inimă.”

Mykonos și-a mângâiat inima și presiunea iubirii a părut să se intensifice. A continuat să vorbească, atât de tandru.